

Sebastian Fitzek

CADOUL

Thriller psihologic

Traducere din limba germană
de Andreea Odoviciuc

Lebăda Neagră

Iași, 2020

I.

Astăzi

Era dezbrăcat și frânt în două. Nu era doar o senzație. Chiar se întâmpla asta. Aici și acum, în vechea spălătorie a închisorii, pe podeaua de gresie, exact lângă uscătorul industrial.

Milan se auzea pe sine însuși grohăind inuman. Dacă nu ar fi avut în gură călușul încropit din șosete, ar fi trezit întreaga clădire cu țipetele lui. Nu că asta ar fi schimbat cu ceva situația. Trupa plătise bine ca să fie lăsată singură cu noul-venit peste noapte.

Erau cinci la număr. Doi stăteau îngenucheați pe umerii lui, doi îi țineau strâns picioarele, iar cel de-al cincilea, o matahală de 120 de kilograme cu o respirație gâfăită duhnind a cârnați, tocmai îi înfigea în rect ceva ce părea a fi un buzdugan acoperit cu sârmă ghimpată. Posibil însă ca instrumentul cu care îl siluia să fi fost doar un pumn.

Deodată, presiunea încetă atât de brusc, încât Milan începu să aibă crampe și să tremure din tot corpul. Durerea persistă, ceva mai fierbinte decât un cuptor de saună îl ardea pe dinăuntru, dar măcar era liber în sfârșit să își miște brațele din nou și să se întoarcă pe spate.

O nouă figură, a șasea, plutea deasupra lui. Bărbatul mai în vârstă, cu cărare laterală precisă și ochi de un albastru caraibian ascunși în spatele unor ochelari cu lentile groase de sticlă, nu fusese de față când îl snopiseră în bătaie la duș și îl târâseră până aici.

Îl examina cu o curiozitate asemănătoare cu cea a copiilor care prăjesc insecte sub lupă.

— Deci tu ești polițistul?

Milan dădu aprobator din cap în timp ce bărbatul îi înlătura călușul.

— Eu sunt Zeus. Mă cunoști, nu-i așa?

Zeus, zeul închisorii. Milan dădu iarăși din cap. Doar cei aflați în moarte cerebrală sau în comă nu știau cine era bărbatul care profana numele zeității grecești și care avea de fapt ultimul cuvânt de spus aici, la Penitenciarul Tegel.

— Ascultă-mă bine. La noi, oamenii ca tine stau la capătul de jos al lanțului trofic. Aici ai mai puține drepturi decât scamele din buricul lui Călcău.

Zeus îi zâmbi grăsanului care tocmai își trăgea pantalonii în sus. Milan ar fi vrut să se ascundă într-un colț și să moară. Dacă ceea ce tocmai intrase în el fusese penisul tipului, trebuie să fi avut dimensiunea unui stingător de incendiu.

— Ai o singură șansă – dacă nu cumva vrei să-ți dezvăluie Călcău adevărata lui specialitate. Știi de ce îl numim Călcău?

Poate calcă totul în picioare?

— Pentru că îi place să calce. Iubește fiarele de călcat. Cum e ăsta.

Unul dintre acoliții lui tatuați îi înmână lui Zeus un fier de călcat antic.

— Călcău o să-l încălzească imediat la două sute de grade. Și, până ce ajunge la temperatura de funcționare, ai ocazia să îmi povestești totul. Adevărul și numai adevărul, așa să-ți ajute Dumnezeu.

Zeus se așează în genunchi și controlează cu palma întinsă dacă încă îi era în ordine cărarea, spunând:

— Stai în celulă cu Căpușă. Micuțul e OK. Și tu ai noroc. A garantat pentru tine. Spune că plângi în somn. Și că e posibil chiar să fii un yeti.

— Un ce?

— Un nevinovat. Aici înăuntru găsești așa ceva la fel de des cum găsești afară un yeti.

Brutele lui Zeus râseră la gluma pe care cu siguranță o auziseră deja de sute de ori.

— Hai, spune-ți povestea! ceru șeful încă o dată.

— Ce?

— Vorbesc chineză?

Zeus îi trase o palmă lui Milan.

— Vreau să știi de ce ești aici, *polițistule*. Dar hei, ai grijă!

Bătrânul își scoase ochelarii și își îndreptă degetul spre ochi.

— Știi ce sunt ăștia?

Milan ignoră întrebarea retorică, în parte pentru că se străduia să nu vomite în timp ce durerea se aprindea din nou ca o flacără înăuntrul lui.

— ăștia sunt cele două detectoare de minciuni ale mele. Când depistează ceva, Călcău vede imediat. Trebuie doar să clipesc o dată și îți bagă fierul înroșit până în duoden. Ne-am înțeles?

Călcău dădu aprobator din cap rânjind. Milan avea lacrimi în ochi. În gură i se adună salivă. Trebui să înghită de două ori până să fie pregătit.

Pregătit să se folosească de ultima sa șansă pentru a-i povesti totul lui Zeus. Povestea pe cât de incredibilă pe atât de oribilă, care îl purtase direct prin iad și îl adusese până aici, în închisoare.

Și, pentru a trage de timp, astfel încât să mai rămână în viață câteva ore, își spuse povestea de la început.

2.

Cu doi ani în urmă

— Sunteți singură?

— Da.

— Și angajații de la bucătărie?

— Au plecat deja. Tocmai fac casa. Nu a mai rămas nimeni aici în afară de mine.

— OK. Dar nu trebuie să vă fie teamă, zise Milan.

Femeia de la telefon râse în hohote isterice.

— Să nu-mi fie teamă? Ați luat-o cu totul pe ulei acolo la poliție? Mă sunați, îmi povestiți despre un psihopat care v-a scăpat printre degete și care o să mă ia ostatică în câteva secunde, iar mie AR TREBUI SĂ NU-MI FIE TEAMĂ?

Tânăra chelneriță, care i se prezentase cu numele Andra Sturm, vorbea de parcă ar fi fost în stare să rupă cu o singură mână o bucată de lemn din barul restaurantului ca să țină piept unui potențial agresor. Dar Milan știa că o voce aspră, puternică la telefon nu corespundea întotdeauna cu aspectul fizic, așa cum era și cazul lui. Poate că Andra era un înger gingaș, iar timbrul ei rugos era cauzat doar de spaima de moarte pe care el i-o declanșase. În orice caz, era foarte elocventă, iar asta îl impresionă pe Milan. Andra îi făcea impresia unei femei pe care i-ar fi plăcut să o cunoască mai îndeaproape în împrejurări normale, chiar dacă gândul acesta era complet lipsit de profesionalism în situația de față.

— Mă ascultați?

— Nu, mi-am închis urechile. *Normal* că vă ascult.

Milan privi prin parbriz spre intrarea în restaurant, respiră adânc, iar apoi, păstrându-și calmul pe cât îi permitea situația, spuse:

Respect pentru oameni și cărți

— În primul rând, făptașul nu ne-a scăpat. Îl urmărim de două ore și îi monitorizăm chiar și conversațiile telefonice. De aceea știm că v-a sunat cu puțin timp înainte să iau cu legătura cu dumneavoastră. E adevărat?

— Da, zise Andra cu oarecare ezitare.

Probabil că dăduse din cap înainte să-și dea seama că el nu avea cum să audă asta prin telefon.

— Voia să știe dacă mai este cineva în restaurant la ora asta.

Era o minune simplul fapt că răspunsese cineva la telefon. Un apel cu cinci minute înainte de sfârșitul programului nu putea aduce nimic bun, mai ales având în vedere că localurile de tip All-American-Diner nu erau tocmai locurile pentru care se făcea rezervare. Clienții care se plimbau prin oraș în căutare de burgeri, cartofi prăjiți, nachos, cotlete T-Bone, milkshake-uri și alți dușmani ai dietelor veneau în micul restaurant de pe strada laterală din Roseneck fără să se anunțe de dinainte.

— Și în al doilea rând, își continuă Milan enumerarea, bărbatul nu vă va lua ostatică. Vrea doar bani gheață.

Andra râse în hohote.

— De unde știți asta așa de precis, domnule atotștiutor?

Milan nu se putu abține să zâmbească. Andra vorbea cu entuziasmul încrezător al unei berlineze care nu se ascunde după deget. Și probabil că nu făcea asta doar în situații excepționale atât de extreme precum cea de față. Milan estima că femeia avea undeva spre 30 sau poate 30 și ceva de ani. Cam de vârsta lui.

— Făptașul are deja o ostatică, îi răspunse el la întrebare.

— Poftim?

— O fată. A răpit-o. Azi înainte de prânz a eșuat încercarea de a plăti recompensa. De atunci îl supraveghem.

Pauză.

Se părea că Andra trebuia să digere cele auzite. Probabil că aceste informații i-au căzut la stomac mai greu decât clătitele uleioase cu care localul își îndopa clienții la micul dejun.

Milan încercă din nou să pătrundă cu privirea în interior din punctul în care se afla, însă fereastra orientată spre strada slab luminată abia se putea distinge prin lapovița neîntreruptă.

A naibii de proastă poziție pentru misiune.

Totul arăta ca și cum era văzut prin geamul unei mașini de spălat în funcțiune, iar Milan n-ar fi putut identifica nici măcar un singur obiect din interiorul restaurantului dacă n-ar fi văzut deja recuzita clișeică în alte mii de astfel de localuri din lume: indicatorul stradal Route 66 cu aspect învechit, replica unui tonomat la intrare, bannerul cu stele și dungi, precum și mai multe afișe cu Elvis sau Unchiul Sam pe pereți.

Milan ar fi pus pariu pe orice că fotoliile tip colțar erau capitonate cu piele ecologică roșie și se odihneau pe o podea laminată, cu model de tablă de șah.

— De ce nu-l înșfăcați pe nenorocit imediat ce dă buzna înăuntru?

— Pentru că nu știm unde și-a ascuns victima.

— Poftim? întrebă Andra din nou.

De data asta păru de-a dreptul înfricoșată.

— Cât timp făptașul se află în restaurantul dumneavoastră, îi vom echipa mașina astfel încât să ne conducă la ostatică lui chiar dacă îl vom pierde din ochi.

— E foarte periculos?

Milan își dresе glasul. Își trecu mâna prin părul șaten, zburlit de un somn rapid, și care nu mai fusese atins de frizer de luni întregi.

— Nu vreau să vă mint. Da. Este. Are aproximativ un metru optzeci și cinci înălțime, e musculos și înarmat.

— Doamne Dumnezeule!

Femeia înghiți zgomotos.

— Vă rog. Știu că vă cer multe. Dar atât timp cât nu începeți să faceți pe eroina, nu există niciun pericol. Dați-i banii din casă și ce mai vrea, poate îi este foame și are nevoie de provizii. Noi avem grijă să nu vi se întâmple nimic.

— Cum anume?

Vocea i se frânse. Milan auzi pași prin telefon. Tălpi de cauciuc scârțâiau. Probabil chelnerița căuta protecție în spatele barului. *Să sperăm.* La ușă, în zona de pericol direct, nu putea să distingă nicio mișcare.

Din fericire.

Stația lui radio făcu un clic. Apucă microfonul, rosti în el o comandă scurtă „Așteptăm” și îl puse la loc.

— În acest moment, trei puști cu lunetă sunt îndreptate spre intrarea în restaurant, încercă el să o liniștească pe Andra.

— La cel mai mic semn de neregularitate, le comand oamenilor mei să intervină.

— Ce înțelegeți prin neregularitate? Un glonț în cap? Că mi se spulberă creierii pe teighea?

Milan șopti acum, nu pentru că era necesar, ci pentru că învățase că oamenii enervați tind să asculte mai atent în aceste condiții.

— Făptașul o să intre în curând pe ușa restaurantului. Stați calmă, faceți ce vă spune. Și vă rog să nu intrați în panică, dar poartă o mască de schi neagră.

— Glumiți, nu-i așa?

— Închideți telefonul acum. Nu trebuie să vă vadă vorbind la telefon. Făptașul este extrem de suspicios.

O auzi pe Andra zicând „OK”, dar nu suna prea convingător. Era de înțeles că nu îi plăcea să întrerupă legătura cu poliția.

— Doar faceți ce vă spune. Și, imediat ce pleacă, așteptați să vină la dumneavoastră oamenii mei. Totul va fi bine, îi promise Milan o ultimă oară, apoi se auzi un clic și convorbirea se întrerupse.

Milan închise ochii.

Totul va fi bine?

Avea un sentiment ciudat în legătură cu toată treaba. Ceva mergea prost aici.

Să renunț?

Se uită la ceas. Respiră adânc. Apoi hotărî să-și ignore vocea interioară.

Oftând, Milan Berg apucă masca de schi de pe scaunul din dreapta șoferului și și-o trase pe cap înainte să coboare și să se îndrepte spre local.

3.

Trucul datorită căruia i se dăduse pe străzi porecla de „polițist” funcționase deja de șapte ori.

Milan își alegea localuri cu puțin personal și cât mai mulți bani gheață. Cafenele, baruri, restaurante, odată chiar și o benzinărie. Mereu cu puțin timp înainte de terminarea programului sau de schimbul de tură. Pe cât posibil, pe străzi laterale, departe de toată agitația orașului.

Era uimitor cât de cooperanți erau oamenii când o voce groasă, intimidantă le ordona la telefon să-i cedeze unui bandit toate încasările din ziua respectivă fără să se împotrivească deloc. Orice serial polițist de duzină îi învăța pe telespectatori să le ceară ofițerilor să se legitimizeze. Dar asta se aplica, evident, doar la ușa de intrare în casă. La telefon, pentru majoritatea era mai mult decât suficientă o prezentare precum *Comisar principal Stresow, coordonator intervenții speciale* sau o prostie asemănătoare. Din când în când, Milan își punea stația radio de jucărie să facă clic și spunea ceva în microfon. Nu era nevoie de mai mult pentru un decor autentic.

Mai greu era să aștepte momentul potrivit. Ca acum, când magazinele erau închise, se făcuseră cumpărăturile de sărbători, iar străzile erau pustii pentru că lumea pregătea acasă mâncărurile și cadourile. În orice caz, era seara de Ajun, puțin înainte de ora șase.

Dintre cele trei obiective pe care Milan le alesese pe Internet, doar acest local din Schmargendorf mai era deschis și, pe lângă asta, după cum sperase, nu mai rămăsese aproape nimeni în el.

Milan tuși, iar masca de schi i se lipi deja de piele după câțiva pași, dându-i o senzație neplăcută de umezeală.

În ziua aceea, pe vremea aceea, nu te întâlneai pe stradă nici măcar cu stăpânii de câini. Și chiar dacă dădeai de ei, își ținneau capul aplecat, astfel încât să nu-i izbească lapovița direct în față.

OK. Să mergem!

Milan parcursese fără martori cei treizeci de metri de la mașina furată până la intrarea cu nelipsitul logo din neoane de deasupra ușii.

Așa deci.

Intră în restaurant. Totul era difuz. În afară de micile veioze de pe mesele laminate, nu mai erau aprinse decât luminile de urgență. Un amestec de grăsime prăjită, burgeri și sânge îl izbi în nas.

Sânge?

Trosnetul îi pătrunse în cap cu o oarecare întârziere. Ca buibuitul unui avion supersonic. Urmă durerea, iar el își dădu seama că nu se înșelase: localul chiar avea podea cu model de tablă de șah. Pe această podea îngenunche apoi, nefiind în stare să se mai ridice.

Trebuia să-mi fi ascultat intuiția.

O lovitură în stomac îl făcu să se rotească în jurul propriei axe. Căzu pe spate, văzu mai întâi plutind pe deasupra lui o grilă de radiator de la un Cadillac, pe care trebuie să o fi agățat de tavan vreun arhitect de interioare, apoi o femeie cu nasul ușor coroiat, mult mai drăguț decât ciocul lui grosolan, care tocmai se umplea de sânge.

Andra, se gândi Milan. Chiar arată ca o femeie cu care mi-ar plăcea să mă întâlnesc cândva.

— Crăciun fericit, jigodie, zise ea.

Apoi îi sparse capul cu o bâtă de baseball.